

Iubirea ne conduce spre Paradis

Maria VAIDA

Citind doar titlul volumului semnat de Sandu Frunză, mă duce cu gândul la titlul scrisorilor eminesciene adresate Veronicăi Micle; doar schimbând o consoană: Dulcea mea doamnă. Scrisorile dintre cei doi îndrăgostiți celebri atestă marea iubire care i-a legat. Așa se petrece și cu poetul Sandu Frunză: volumul *Dulcea mea toamnă*, publicat la Editura Neuma, Apahida, 2024, are drept temă esențială iubirea. Pentru poet, femeia iubită este toamna sa, iar iubirea „va fi bănuțul de aur / cu care voi plăti / trecerea anevoioasă / prin frontierele morții”. Încă de la început, poetul face legătura dintre eros și thanatos. Dacă femeia n-ar fi existat, „Dumnezeu ar fi plâns în mine / Și m-ar fi vegheat / Până la ivirea ta”; iubită făcea lumea să fie mai frumoasă, mărturisește poetul, sentimentul este omniprezent, fiind o pâine a iubirii cosmice, din care se hrănește fiecare muritor.

Ca o hlamidă princiară, Erosul învăluie creația ziditoare a poetului, adesea camuflată în sacralitate sau în thanatic. Ideea este că erosul îl izbăvește pe om, poate chiar îi oferă o clipă de eternitate, pentru că omul poate astfel să atingă soarele cu picioarele și luna cu mâna, precum se spune în poveștile populare românești; este starea de beatitudine pe care o trăiește ființa umană și autorul ne aduce toate argumentele metaforice ale textului liric în poemele sale; unde se scaldă în iubirea și fericirea femeii iubite ca în apele unui râu limpede, iar numele său este Crișul, iar altelei Săsar. Iubirea este „mai armonioasă decât unduirea cedrilor Libanului”, iar aici trimiterea este certă spre „Cântarea Cântărilor” din Biblie. Poetul celebrează iubirea în toate cotloanele lumii, în boabele de rouă ale

dimineților, bând ziua și noaptea din palmele iubitei. Puterea erosului devine cosmică, ea invadează cerul și pământul, trupul și mintea muritorilor, căci „cerul poartă chipul tău; frunzele multicolore / împodobesc urmele pașilor / care te aduceau / în îmbrățișarea mea”.

Indiferent dacă este vorba de o inițiere erotică, de o izbăvire a ființei sau de aspectele thanatice ale erosului, poetul ne poartă prin universul metaforelor, având ca azimut iubirea, aceea care mișcă sori și stele în mod dantesc. El simte comuniunea cu divinul prin intermediul femeii iubite, dar poetul aduce în planul textual energia, spiritul și puterea șarpelui Kundalini care este o formă de energie feminină divină; este un concept esențial în yoga și în practicile spirituale, având un rol esențial în creșterea spirituală și în drumul iluminării. Cuplul de îndrăgostiți reiterează perechea adamică, parcă după izgonirea din Paradis, dar edenul pierdut se poate reface prin iubire, iar poetul asta face prin metaforele sale pline de încărcătură spirituală și culturală în egală măsură. „Trupul tău / de lună și miere / jertfa rumenă / hrănind un vis” sunt metafore ce ne poartă iarăși prin „Cântarea Cântărilor” („Ca un fagure de miere”).

Devotamentul, dăruirea, sacrificiul sunt nelimitate, dar în favoarea femeii iubite; ea devine centrul lumii, în jurul ei se rotesc astrele, luna și soarele, anotimpurile, viețuitoarele care trăiesc pe pământ și deservește iubirea. Sacralitatea acestui sentiment creează lumi pe cerul imaginat de poet: „la-mă în brațele rugăciunii tale / și pacea arderii de tot / a iubirii împlinite / să ne mângâie / cu lumina blândă / a apei și sângelui / ce se preling / într-o singură lacrimă / pe cruce”; sau: „De

fiecare dată când mi se face dor / să vorbesc cu un înger / Numele tău se desface în litere / ce se preling / pe buzele mele înaripate”.

Perechea de îndrăgostiți aleargă spre iubire, cu atracția a două sfere care vor să reconstruiască ființa androgină spre împlinirea erotică; în planul sacralității erosului: „Vuietul dragostei / să ne cuprindă / să ne poarte / spre tărâmul misterios / în care am învățat / de la cer / să fim una / de sus până jos”. Sau, metaforic vorbind, proveniența stelară a ființei arată intensitatea iubirii: „M-a adus în lume o rază de soare / și arderea ei se aprinde în mine / în ritmul alert al inimii / trezită de prezența ta // Nu te arăta sufocată / de intensitatea iubirii / Visul meu numai pe tine te are / fără tine se simte pribeag”. Trăirea erotică este frenetică și ardentă, ni se dezvăluie ca într-un palimpsest ipostaze diferite și inedite ale feminității: fata, picioara, prințesa, iubita, femeia, feezia, marea, cerul, toamna, îngerii, ploaia; toate elementele naturii sunt erotizate și conferă un cadru intim ritualului erotic.

continuare pe www.caletesilvane.ro

Text integral:

Maria Vaida, Iubirea ne conduce spre Paradis, 11 iunie 2024

Citind doar titlul volumului semnat de Sandu Frunză, mă duce cu gândul la titlul scrisorilor eminesciene adresate Veronicăi Micle; doar schimbând o consoană: Dulcea mea doamnă. Scrisorile dintre cei doi îndrăgostiți celebri atestă marea iubire care i-a legat. Așa se petrece și cu poetul Sandu Frunză: volumul *Dulcea mea toamnă*, publicat la Editura Neuma, Apahida, 2024, are drept temă esențială iubirea. Pentru poet, femeia iubită este toamna sa, iar iubirea „va fi bănușul de aur / cu care voi plăti / trecerea anevoioasă / prin frontierele morții”. Încă de la început, poetul face legătura dintre eros și thanatos. Dacă femeia n-ar fi existat, „Dumnezeu ar fi plâns în mine / Și m-ar fi vegheat / Până la ivirea ta”; iubita făcea lumea să fie mai frumoasă, mărturisește poetul, sentimentul este omniprezent, fiind o pâine a iubirii cosmice, din care se hrănește fiecare muritor.

Ca o hlamidă princiară, Erosul învăluie creația ziditoare a poetului, adesea camuflată în sacralitate sau în thanatic. Ideea este că erosul îl izbăvește pe om, poate chiar îi oferă o clipă de eternitate, pentru că omul poate astfel să atingă soarele cu picioarele și luna cu mâna, precum se spune în poveștile populare românești; este starea de beatitudine pe care o trăiește ființa umană și autorul ne aduce toate argumentele metaforice ale textului liric în poemele sale; unde se scaldă în iubirea și fericirea femeii iubite ca în apele unui râu limpede, iar numele său este Crișul, iar altelei Săsar. Iubirea este „mai armonioasă decât unduirea cedrilor Libanului”, iar aici trimiterea este certă spre „Cântarea Cântărilor” din Biblie. Poetul celebrează iubirea în toate cotloanele luminișului, în boabele de rouă ale dimineților, bând ziua și noaptea din palmele iubitei. Puterea erosului devine cosmică, ea invadează cerul și pământul, trupul și mintea muritorilor, căci „cerul poartă chipul tău; frunzele multicolore / împodobesc urmele pașilor / care te aduceau / în îmbrățișarea mea”.

Indiferent dacă este vorba de o inițiere erotică, de o izbăvire a ființei sau de aspectele thanatice ale erosului, poetul ne poartă prin universul metaforelor, având ca azimut iubirea, aceea care mișcă sori și stele în mod dantesc. El simte comuniunea cu divinul prin intermediul femeii iubite, dar poetul aduce în planul textual energia, spiritul și puterea șarpelui Kundalini care este o formă de energie feminină divină; este un concept esențial în yoga și în practicile spirituale, având un rol esențial în creșterea spirituală și în drumul iluminării. Cuplul de îndrăgostiți reiterează perechea adamică, parcă după izgonirea din Paradis, dar edenul pierdut se poate reface prin iubire, iar poetul asta face prin metaforele sale pline de încărcătură spirituală și culturală în egală măsură. „Trupul tău / de lună și miere / jertfa rumenă / hrănind un vis” sunt metafore ce ne poartă iarăși prin „Cântarea Cântărilor” („Ca un fagure de miere”).

Devotamentul, dăruirea, sacrificiul sunt nelimitate, dar în favoarea femeii iubite; ea devine centrum mundi, în jurul ei se rotesc astrele, luna și soarele, anotimpurile, viețuitoarele care trăiesc pe pământ și deservește iubirea. Sacralitatea acestui sentiment creează lumi pe cerul

imaginat de poet: „Ia-mă în brațele rugăciunii tale / și pacea arderii de tot / a iubirii împlinite / să ne mângâie / cu lumina blândă / a apei și sângelui / ce se preling / într-o singură lacrimă / pe cruce”; sau: „De fiecare dată când mi se face dor / să vorbesc cu un înger / Numele tău se desface în litere / ce se preling / pe buzele mele înaripate”.

Perechea de îndrăgostiți aleargă spre iubire, cu atracția a două sfere care vor să reconstruiască ființa androgină spre împlinirea erotică; în planul sacralității erosului: „Vuietul dragostei / să ne cuprindă / să ne poarte / spre tărâmul misterios / în care am învățat / de la cer / să fim una / de sus până jos”. Sau, metaforic vorbind, proveniența stelară a ființei arată intensitatea iubirii: „M-a adus în lume o rază de soare / și arderea ei se aprinde în mine / în ritmul alert al inimii / trezită de prezența ta // Nu te arăta sufocată / de intensitatea iubirii / Visul meu numai pe tine te are / fără tine se simte pribeag”. Trăirea erotică este frenetică și ardentă, ni se dezvăluie ca într-un palimpsest ipostaze diferite și inedite ale feminității: fata fecioară, prințesa, iubita, femeia, poezia, marea, cerul, toamna, îngerii, ploaia; toate elementele naturii sunt erotizate și conferă un cadru intim ritualului erotic.

Unirea celor doi îndrăgostiți se va face undeva în cer, acolo unde viețuiesc îngerii lui Dumnezeu: „Atunci când vom fi / numai cer / luminând din mormânt / ca strugurii în vii / Trupul meu aș vrea să fie / pământul în care / Trupul tău / eternitatea îl va înflori”. Un perete despărțitor (dintre două lumi, de fapt) separă captivii din iubirile nemărturisite, căci: „Vocea ta vibrează în mine / ca o stare de veghe și vis; iar: Cuvintele / lasă-mi doar cuvintele / Sfintele // Cuvintele / ca picăturile soarelui”.

Cu o ținută grafică deosebită, datorată Editurii Neuma, cartea de poeme a scriitorului Sandu Frunză are o frumusețe specială, nu doar în interior ci și la exterior; vă recomand s-o citiți, nu veți regreta!

https://caietesilvane.ro/maria-vaida-iubirea-ne-conduce-spre-paradis/?fbclid=IwZXh0bgNhZW0CMTAAAR3yu9g50u_wOlZ1TnHNnu-6GFotyQjgnAKttFPbdhdi408S1uM3ZySers0_aem_ZmFrZWR1bW15MTZieXRlcw

Maria Vaida

Iubirea ne conduce spre Paradis

Făclia (an XXXIV, nr. 10103, vineri, 22 martie, 2024, p. 8)